

АЗЕРБАЙДЖАН

ГАЗЕТИ

12

1973

— Үч ај олар.
— Чәтин дејил?
— Гәтијән. О гәдәр һәвәсим аар ки, кечә-күндүз ишләсәм جورулмам.

— О күнүк репортажыңыз хошума кялиди. Көрүңүр, тәбиәти чох сәвирсиниз?

— Тәбиәти ким сәвмир, Мә'сим?! Мәи һәјәтымда һеч заман белә кәзәл јерләрдә олмамышам. Бунлар һаггында јазачагам. динләјичиләрә мә'лумат верәчәјәм.

— Јәгин шәһәр үчүн дарыхмысыңыз?

— Јох, дарыхмамышам. Тәкчә анамдан инкаранам.

Онлар дәрәјә чатдылар. Дәрәдән сонра дикдир башлады. Кет-кедә мещә сыхлашыр вә галмылашырды. Наилә јухары талхдыгча сәнки ағачлар үстүнә кәлирди. Һәфәсини дәрәмәк үчүн дајаныб архаја чевриләндә Мә'симни көрмәјиб һәјәчанла о тәрәф-бу тәрәф бахды. Нечә горхду! Хәзәл-ләр хышылдады, аз галды ки, гышгырсын. Бу заман булагларын ара-сыдан күлә-жүзә Мә'сим чыхды, она јакынашды. Наилә сәнитләшчә,

— Билирсән, мәни нечә горхутдун?
— деди.
— Јох, билмирәм. Дејәсән, јорул-мусан?

— Јорулсам да гәјытмаг истәм-рәм.

Сәнитлини иди. Һәрдәсә гушлар оху-јурду. Наилә бир-бириндән мөзәл мән-дәрәлери сәјр етмәкдән дојмурду. Елә һәј Мә'симлә сәбәт едирди.

Вир һәфтә көз гырпымында кәлиб кечди. Наилә вағалда дајаныб кәдр-лә Мә'сим бахарды. Бу заман Сә-мәд әзиндә бир дәрәтә гызыл күл озу-ну јетирди:

— Бунлары өз һәјәтимиздан дәр-мишәм. Бујур, сәнә јакшы јол! Бизни унутма, тез-тез кәл. Мәни багышла, тәләсирәм. Мә'сим, јохса сән дә кә-дирсән?

Сәмәд гызыл күлү Наиләјә вериб кетди. Мә'сим Наилә илә бирликдә вағона галхды. Купедә һеч кәс јох иди. Наилә билирди ки, бу вағонун гатара гошулачаг, вахтына һәлә бир сәат вар. Онлар пәнчәрәнин јанында үч-үзә отурдулар. Журналист гыла чантасыны ачыб дәфтерчасини чы-харды, унамыны, телефонуну јазыб Мә'симә верди. Мә'сим кағзы гатла-јыб чибинә гојду.

— Мәни унутма, Мә'сим.

— Мәни һеч заман унутмарам. Аң-чаг сән дә...

Мә'сим иди дәрә иди ни, она «сән» јох, «сән» дејирди. Наилә она чаваб вермәјиб бир мүддәт сусду. Чүнки гәлбиндә ојанан һиссәләрнин отәри олмадыгына мөһкәм әмин олса-ды, буну дилинә котирмәк она чәтин ојду. Нәдәнсә гарышында отурмуш

бу гарајаныз, мейрибан көнчә бүтүн варлыгы илә инанырды. Ону тәмиз-ләјинә, нәчиблијинә, һисанлыгына инанырды.

Гатар тәрәпиди. Гыз һәјәчанла:
— Мә'сим, гатар кедир, — дејә ону јерә дүшмәјә тәләсидирди.

— Јох, вағону гатара гошулар.
Һәр икиси вағонун дәр дәлизиңә чыхды. Мә'сим Наиләнин әлини бөрк-бөрк сыхыб перрона дүшдү. Наилә-нин дајандыгы пәнчәрәјә јакыналаш-ды.

Наилә пәнчәрәдән перронда да-јанымыш Мә'симә бахдыгча үрәјинни титрән бир һиссә долдугуну дүјур-ду. Һисс едирди ки, бу һөрмәтчил, гәлби тәмиз адамлар — Мә'симни дә. Сәмәд дә. Сәјидәли ишшини дә һеч вахт унутмајачаг. Бир һәфтәдә бу адамлар она јакын аз әзиә олмуш-дулар. Она елә кәлирди ки, доғма адамларындан ажрылыр. Гатар сүр-әтини артырдыгча, стансијадан, ағач-ларын јанына гәдәр јүзүрүб зәһф иштыларын алтында дајанымыш Мә-симдән узаглашдыгча, Араз чајы бо-јунча ирәллидиңчә үрәјиндәни һисс-ләр рывклар кими чохалыр, бир-бири-нә гарышыб күчлү бир дүгү јаралыр-ды. Одуз ки, пәнчәрәдән ажрылмаг ис-тәмирди. Аразын суд кими көпүклә-нән суларыта, сәвил боју сәпәләнән кур ишыга баха-баха өз тәссүраты-ның хош вә мөһкәм аплары илә јаш-шајырды.